

Anskuelse ikke den Betydning, at man derfor skulde sende Finantsloven tilbage; dette gjælder navnlig om de under Nr. 1 og 2 stillede Forslag til Indenrigsministeriets Budget, hvori et Mindretal i Udvalget foreslaaer Thinget at restituere, hvad der var vedtaget her. Det vil erindres, at der her blev indført et Par Anmærninger om, at Sagen til en Byggnings-inspecteur bortfaldt ved Vacance, og at ingen fast Ansættelse maatte finde Sted ved de kongelige Bygninger, før Lønningsvillkaarene vare bestemte, og, saavidt jeg erindrer, var Folkethingets meget store Fleertal aldeles enigt om, at der ingen Betænkelighed var ved at vedtage disse Anmærninger. Den ærede Indenrigsminister satte sig imidlertid imod dem, ikke fordi han var uenig i selve Sagen, thi derom herskede der den fuldstændigste Enighed imellem os, men hans Betænkelighed var, saavidt jeg opfattede den, af mere formel Natur. Det er forekommet Mindretallet i Udvalget, at disse formelle Grunde ikke burde være tilstrækkelige til at hindre Tilføielse af Bestemmelser, som i sig selv vare rigtige, og hvorom man var enig med Ministeren, og derfor har det foreslaaet, at Anmærningerne skulde gjenoptages, hvorimod Fleertallet, der, som sagt, er enigt i, at disse Bestemmelser godt kunde optages, ikke, da den ærede Indenrigsminister har en saa afgjort Uvilje imod dem, har anseet det for at være værd at fastholde dem imod hans bestemt udtalte Ønske; derfor have vi ikke kunnet tiltræde Mindretallets Forslag i saa Henseende. — De øvrige Forslag angaae Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Der er for det Første under Nr. 3 stillet Forslag om, at den Nedsættelse, som Folkethinget vedtog paa Contoen til videnskabelige Formaaes Fremme ved Universitetet, skulde føres tilbage, saaledes at Summen atter nedsættes til det Beløb, som Udvalgets Mindretal havde indstillet her i Thinget. Jeg tillod mig ved Finantslovens 3die Behandling i Folkethinget udførligt at udvikle de Realitetsgrunde, hvorfor Fleertallet maatte ansee det for rigtigt, at

den Bevilling af 10,500 Rd., som var forlangt, blev vedtagen, men jeg har nu idag dertil at føie en formel Grund, som vistnok ikke har været uden Betydning for Landstthinget, ja, som jeg troer har været et afgjørende Moment for dette, og det er nemlig den, at der i Lønningsloven for Universitetet findes en Bestemmelse, som vel ikke synes mig fuldkommen klar i sine Udtryk, men som dog ganske sikkert har havt til Hensigt at give vedkommende Minister en Bemyndigelse til at ansætte extraordinaire Docenter ved Universitetet indtil et vist Lønningsbeløb. Det, der saaledes er vedtaget af begge Thing og stadfæstet af Kongen, har Landstthinget rimeligviis ikke fundet, at der var tilstrækkelig Grund til at fravige, navnlig da den ærede Minister ikke har kunnet tiltræde Forslaget derom; jeg har opfattet det andet Things Votum, som om dette mere var den bestemmende Grund, end at Thinget netop havde faaet en aldeles afgjort Overbeviisning om, at Folkethingets Votum i den Henseende ikke var forsvareligt. — Forslagene under 4 og 5 har jeg ved tidligere Behandlinger paa Fleertallets Vegne tilladt mig bestemt at raade Thinget til ikke at fastholde, idet jeg nemlig er fuldkommen overbevist om, at vi ikke ville faae nogen Finantslov ført igjennem med disse to Bestemmelser, af den ganske simple Grund, at det andet Thing ikke vil og ikke kan give efter i dette Punkt, og jeg skal ganske kortelig sige, paa hvilket Standpunkt det andet Thing efter min Opfattelse i saa Henseende maa stille sig. Medens det, saavidt jeg skjønner, i enhver Henseende fuldstændigt har villet respectere Folkethingets Overvægt i alle egentlige og rene Bevillings-spørgsmaal, har det derimod ikke troet at kunne indbrømme det Samme, hvor der var Spørgsmaal om at gribe ind i Administrationen af bestaaende Statsinstitutioner. De Forslag, der her ere stillede med Hensyn til Metropolitanstolen og to Seminarier, gribe imidlertid ind i den regelmæssige Gang af Statsinstitutioner, om hvis hensigtsmæssige